

Res Claritatis MONITOR

publicistický čtrnáctideník

ročník XII., číslo 4

I. 3. 2015 / neprodejné

Z OBSAHU	Vyprosme si dar slz. Homilie papeže Františka z Popelční středy	04
	Matka Otce vlasti. Česká a polská královna Eliška Přemyslovna	07
	Vzdát se pravdy je pro víru smrtící. Poselství Benedikta XVI.	08
	Občanské fórum a jeho levoboček	11

TRADICE OTCŮ

Z katechezí svatého biskupa Jana Zlatoústého (kolem 350–407)

Židé viděli zázraky; i ty je teď uvidíš, ale větší a mnohem skvělejší než ty, které spatřili Židé, když vycházeli z Egypta. Neviděls, jak se s celou svou válečnou mocí topí faraón, zato jsi viděl tonout d'ábla i s jeho mocí. Židé prošli mořem, ty jsi prošel smrtí; oni byli vytrženi z moci Egyptanů, tys byl osvozen z moci démonů; Židé se zbavili otročení cizímu národu, tys unikl mnohem horšímu otroctví hříchu.

Židům tenkrát nebylo dáno patřit na Mojžíšovu oslavenou tvář, přestože byl stejně jako oni jen služebník a byl jejich soukmenovec, zatímco ty hledíš na tvář samého Krista v jeho slávě. I Pavel přece volá: *My všichni s nezakrytou tváří odrážíme jako v zrcadle velebnost Páně.*

Židy čekala po Egyptu poušť, tebe čeká po odchodu nebe. Oni měli vynikajícího vůdce a velitele v Mojžíšovi; také my máme svého Mojžíše: sám Bůh nás vede a je naším nejvyšším velitelem.

Mojžíš tenkrát vztáhl ruce k nebi, a snešl se chléb andělů, mana. Náš druhý Mojžíš také vztahuje ruce k nebi, a přináší pokrm věčný. Mojžíš udeřil do skály, a vyvedl proudy vod; Kristus se sotva dotkne stolu, jako by však udeřil do stolu duchovního, a dává vytrysknout proudům Ducha. Proto stojí stůl uprostřed, jako pramen, aby zástupy ovcí mohly ze všech stran pramen obklopit a s radostí pít z jeho spásonosných vln.

Když je tu tedy takový pramen a tolik života, stůl je plný tisící dobrá a ze všech stran nám plynou duchovní dary, přistupme s upřímným srdcem a s čistým svědomím, aby se nám dostalo milosti, milosrdenství a pomoci v pravý čas, z milosti a dobroty jednorozeného Syna, našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista.

Petiční archy za referendum o rodině. Foto: <http://www.alianciazarodinu.sk>

Jen žádný duchovní boj

Referendum o rodině vyhráli na Slovensku katolíci aktivisté, ale je neplatné, protože k urnám přišla jen pětina oprávněných voličů, a k účinnosti hlasování by bylo potřebné vyjádření více než dvojnásobku, totiž nejméně poloviny všech Slováků s hlasovacím právem. Ve vzduchu tak zůstane trojice otázek, při jejichž položení by ještě před nějakými čtyřiceti lety prakticky sto procent voličů, a to nejenom na Slovensku, nýbrž i kdekoli jinde, jen nechápavě zakroutilo hlavou, případně si zaklepalo prstem na čelo: Může být manželství i mezi dvěma osobami stejného pohlaví? Mohou páry stejného pohlaví adoptovat děti? Mají mít rodiče právo neposílat své děti do takové školní výuky o sexu či eutanazii, která je v rozporu s jejich přesvědčením?

Kdo je smutný a kdo se z výsledku raduje? Kdo si oddechl? Necelé procento aktivně homosexuálních občanů

Slovenské republiky? Kdyby prosazování homosexuální agendy bylo jen na homosexuálech – nikde na světě by se neprosadila: rozhodující jsou heterosexuální (či „bisexuální“) aktivisté antropologické revoluce, ideologičtí libertini – lidé, kterým nejde o práva či nepráva jakékoli menšiny, nýbrž o destrukci přirozených rodinných a lidských hodnot.

Obávám se ale, že nejvíce si oddechly skupiny liberálních a v mainstreamu integrovaných katolíků různého stupně a různé intenzity a pravověrnosti své víry... Ať již v srdci katolickou nauku o manželství přijímají nebo nepřijímají, to poslední, o co by tito katolíci stáli, je duchovní boj za jakékoli nepopulární, většinou lidí nepřijímané hodnoty evangelia... Nepřejí si být ostrakizováni jako „zastaralí“, „nemoderní“, „netolerantní“, nepřejí si být vytlačováni na okraj spo-

Dokončení na str. 3

Foto: © Tony Frič, <http://tonyfric.photoshelter.com>

Vysvěcen první katolický kostel na Sinajském poloostrově

Deset let od položení základního kamene konečně dostalo katolické společenství na Sinajském poloostrově svůj první kostel v Šarm el Šejk, který byl 15. února zasvěcen Panně Marii Královně míru. Slavnou liturgii v alexandrijském obřadu celebrouval koptský katolický patriarcha Ibrahim Sidrak. Bohoslužby se účastnil také guvernér daného regionu.

„Pro katolíky v Egyptě nastal velký den,“ prohlásil při konsekracním obřadu mons. Makarios Tewfik, biskup eparchie Ismailia, pod kterou spadá známá turistická lokalita. Podle faráře O. Bolosa Gary budou do kostela chodit zejména turisté, ale také místní zaměstnanci v turistickém ruchu, kteří často pocházejí ze zahraničí, zejména Filipín. V oblasti totiž žije velice málo egyptských koptských křesťanů, vysvětlil farář, který v Šarm el Šejk slouží od roku 2010 a slaví mše rovněž v latinském obřadu, a to anglicky a italsky.

Vybudování kostela umožnila papežská nadace *Kirche in Not*, která uhradila veškeré náklady spojené s jeho výstavbou. Právě donátorům patřil dík místního biskupa: „Katolíci z celého světa podpořili stavbu kostela, který bude sloužit věřícím z celého světa. To dokazuje, že jsme jediným mystickým tělem v Kristu,“ uvedl mons. Makarios Tewfik.

RaVat

Premiér Sobotka vítá iniciativy na pomoc pronásledovaným křesťanům

V pátek 20. února se uskutečnila schůzka zástupců iniciativ na pomoc pronásledovaným křesťanům s premiérem ČR Bohuslavem Sobotkou. Zúčastnil se jí europoslanec Pavel Svoboda (KDU-ČSL), který schůzce s panem premiérem napomohl a iniciativu ve prospěch přijetí křesťanských syrských a iráckých uprchlíků tak podpořil, dále za redakci Res Claritatis Zdeňka Rybová s Kateřinou Ucháčovou a také ředitel Nadačního fondu Generace 21 Jan Talafant.

Premiér Bohuslav Sobotka si podle svých slov uvědomuje katastrofální situaci lidí, kteří byli hnutím Islámský stát vyhnáni z vlastních domovů, a v rámci toho, co bude možné za ČR vyjednat, je ochoten pomoci. Byl velmi osloven zájmem téměř patnácti set rodin, jednotlivců, ale i farností či sborů. Iniciativu a nabídky pomoci vítá a přislíbil projednání konkrétních možností u ministra vnitra Milana Chovance. Zástupce Nadačního fondu Generace 21 Jan Talafant představil též konkrétní formy pomoci v podobě možného ubytování, finanční výpomoci apod.

Schůzka byla uzavřena dohodou o tom, že ve chvíli, kdy ČR přijme první uprchlíky ze Sýrie (v plánu je v první vlně 15 rodin), budou v rámci spolupráce s MV ČR využity osobní nabídky pomoci jednotlivců a rodin či farností, ale také institucionální formy pomoci sdružených neziskových organizací, které se do projektu zapojily. Jakmile se v praxi nabízená pomoc osvědčí, bude možné posléze ji rozšířit, pokud ČR přijme další osoby, které potřebují pomoc v podobě zajištění bezpečného pobytu mimo svou zemi.

Redakce Res Claritatis bude nadále rozvíjet formy a metody pomoci křesťanům v regionech, ve kterých jim jde denně o život. Děkujeme všem, kteří se k iniciativě Bratr je víc než bližní (<http://res.claritatis.cz/asia/7099-Bratr-je-vic-nez-blizni!>) připojili a nabídli svou pomoc.

Res Claritatis

Papež píše mladým: Mějte odvahu opravdově milovat

Současná kultura nevěří, že jste schopni opravdové lásky; já vám důvěřuji, píše papež František v poselství k letošnímu Světovému dni mládeže, který Církev oslaví na Květnou neděli 29. března 2015. Text, ve kterém je mj. zmíněna tzv. ekologie člověka, publikovalo ve středu 17. února 2015 vatikánské tiskové středisko.

Tématem letošní připomínky je věta „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni uvidí Boha“. Právě Ježíšova blahoslavenství tvoří námět k tříleté přípravě na Světový den mládeže v roce 2016, který vyvrcholí celosvětovým setkáním v Krakově.

Papež František nabádá mladé, aby se vzepřeli rozšířené tendenci banalizovat lásku, jež bývá často redukována jen na sexuální hledisko, a vyzývá je k věrnosti a odpovědnosti. „Ptejte se s čistým srdcem a nemějte strach z toho, co po vás Bůh žádá! Díky vašemu „Ano“ k Pánovu povolání se stanete semínky naděje v Církvi a společnosti. Nezapomeňte: Boží vůle je naším štěstím,“ píše papež František v poselství.

TS ČBK

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz nebo na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zasílání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze jej v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zaslaným darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Jordánský král: Boj proti Islámskému státu se týká všech

Jordánský král Abdalláh II. vyzval svět ke společnému boji proti islámskému terorismu a především proti takzvanému „Islámskému státu“. Hlavním cílem jejich útoků jsou muslimské komunity na Blízkém východě, ale také křesťané a další menšiny.

Tyto útoky jej naplňují smutkem a rozhořčením, uvedl monarcha v projevu, který chtěl přednést 5. února při Národní modlitební snídani ve Washingtonu před asi 3 600 významnými osobnostmi politiky, ekonomiky, kultury a náboženství ze 130 zemí. Po zprávě o vraždě jordánského pilota se však musel předčasně vrátit do vlasti. Islámský stát nechal pilota zaživa upálit v železné kleci. V reakci na to Jordánsko popravilo dva k smrti odsouzené teroristy a posílilo útoky na pozice Islámského státu.

V projevu, který zveřejnila informační služba Assist a který přečetla jordánská velvyslankyně ve Spojených státech Alia Bouran v rámci Národní modlitební snídane, se král označil za „vojáka pro mír“. Hrozba terorismu je celosvětová a zasáhla již Asii, Evropu, Afriku, Severní Ameriku a Austrálii. Proto jej musíme porazit společně. Islám je náboženstvím lásky k bližnímu. Více než 1000 let před přijetím první Ženevské úmluvy z roku 1864 byli muslimští vojáci zavázáni nezabít žádné dítě, žádnou ženu nebo starého člověka, žádného duchovního a neničit žádné kostely. Útoky Islámského státu a dalších teroristů na křesťany a umírněné muslimy jsou útoky na celé lidstvo a na islám.

Arabští křesťané patří k minulosti, přítomnosti a budoucnosti Blízkého východu. Jordánsko je muslimskou zemí s hluboce zakořeněnou křesťanskou komunitou. Celý národ se nenechá rozdělit a chce i nadále žít v tolerantním právním státě.

Král poukázal na to, že Jordánsko přijalo 1,4 milionu syrských uprchlíků, včetně mnoha křesťanů. Abdalláh však také odsoudil protiislámské tendence. Ty neohrožují jen muslimy, ale všechny lidi.

Kathnet

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://res.claritatis.cz>.

Dokončení ze str. 1

lečnosti, nechťejí ztrácet vliv ani kladné body v mainstreamových médiích. A za to jsou ochotni vzdát se čehokoli z katolické nauky či praxe.

Iniciátory referenda, těmi, kdo dokázali po celém Slovensku sesbírat statisíce hlasů potřebných pro jeho konání, byly občanské iniciativy – jak se v médiích se zvednutým prstem varovně poukazovalo, ve skutečnosti spojené s katolickou církví. Spojené s katolickou církví? No a co? Kdo by to zase nejraději sebral katolíkům možnost angažovat se právě jako katolíci ve veřejném životě?

Je skvělé, že iniciativu, která nevzešla od nich, nýbrž zdola, od Božího lidu, silně a jednoznačně podpořili i slovenští biskupové. To bude mít vliv na tvář a podobu slovenské církve v příštích letech.

Snad ani nemusím dodávat, že kromě Slovenska by se podobné referendum nemohlo konat nikde v Evropě, snad s výjimkou Polska, Litvy a zemí s islámskou většinou obyvatelstva; jistě ne v tak tradičně katolických zemích, jako je Itálie, Španělsko, Portugalsko anebo Bavorsko – a i u nás by každý, kdo s kritickým rozumem sleduje veřejné dění, dokázal jmenovat známé katolické osobnosti, které by se z takto vypsaného referenda mohly zbláznit a dělaly by všechno pro to, aby se nekonalo... Jen žádný duchovní boj, jen žádnou konfrontaci s hříchem!

A se statisíci voličů, a zejména mladých voličů, pro něž jsou rodinné hodnoty důležité a jsou ochotni se za ně i aktivně zasadit, budou ovšem muset slovenští politikové a strůjci veřejného mínění vážně počítat – právě v tom je význam a kladný dopad referenda. Jak odlišná je Bohu žel situace u nás!

František Schildberger

*Převzato se souhlasem z křesťanského serveru Skleněný kostel
www.sklenenykostel.cz*

SLOVO KNĚZE

Milí čtenáři *RC Monitoru*. Ve chvíli, kdy píšu tyto řádky, podpořilo naši iniciativu „Bratr je víc než bližní“ již 1450 z vás. Mám z toho velkou radost. Bůh Vám odplat'. Mnozí jste se nejen přidali k apelu na premiéra, ale nabídli jste i finanční pomoc, závazek hmotné starosti o rodinu uprchlíků anebo i střechu nad hlavou. Jsem rád, že se budoucí starost o přijaté křesťanské rodiny promýšlela také v širším kruhu některých farností.

Ano, jsou to naši bratři a sestry v Kristu, nesmírně trpící, bez domova a někdy v ohrožení života. To vše pro svou víru v Krista. Kéž by i oni mohli poznat, že mají bratry a sestry v Čechách a na Moravě, a že existují krásná místa, kde mohou žít v pokoji a bezpečí.

Asi se všichni shodneme, že ideální by bylo, kdyby se uprchlí křesťané mohli vrátit do své vlasti, s kterou jsou životně spojeni, kterou milují. Pro každého je těžké začínat v jiném neznámém kulturním prostoru. Navíc křesťanství má v Sýrii a Iráku mnohem delší tradici než islám. Ale jak toho docílit? Jak přemoci zvrácené síly zla, které celou tu situaci způsobily? Jak obnovit v těchto válkou a terorismem zmítaných zemích pokojné spoluzití různých etnik a náboženských vyznání? Neznám na ty otázky odpovědi.

Svěřuji to Kristu. Oběti i teroristy. On je Vítěz. Zvítězil Láskou, když se sám dal v Oběť. Přemohl smrt, vykoupil hřích a má řešení pro celý svět i pro každého jednotlivého člověka. Věřím ve velkou moc modlitby za pokoj a mír ve světě a za obrácení lidí ke Kristu.

Nicméně myslím, že do chvíle, než se přiblíží ukončení šíleného násilí, je zároveň třeba křesťanským rodinám, které strádají a umírají na poušti, otevřít naše dveře.

fr. Pavel Maria OP

*fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svatě Zdislavy*

VYPROSME SI DAR SLZ

Homilie papeže Františka při liturgii Popeleční středy

Papež František zahájil postní dobu tradiční liturgií Popeleční středy v bazilice sv. Sabiny na Aventinu. V homilii vyzval k opravdovému obrácení, jež se projevuje vnitřním pláčem, vycházejícím ze srdce.

Jako Boží lid začínáme postní dobu, tedy období, ve kterém se snažíme těsněji spojit s Pánem Ježíšem Kristem, abychom měli účast na tajemství jeho umučení a vzkříšení. Dnešní liturgie nám nabízí nejprve úryvek z proroka Joela, kterého Bůh poslal, aby volal lid k pokání a obrácení po invazi kobylek, jež devastovaly Judsko. Jedině Pán může zachránit od této pohromy, a proto je třeba vyzvat jej modlitbami a posty spolu s vyznáním vlastních hříchů. Prorok naléhá na vnitřní obrácení: „Obráťte se ke mně celým svým srdcem“ (Jl 2,12). Vrátit se k Pánu „celým svým srdcem“ znamená vydat se na cestu nikoli plytkého a prozatímního, nýbrž duchovního obrácení, které se týká nejnepříjemnějšího místa naší osoby. Srdce je totiž sídlem našeho citění, středem zrání našich rozhodnutí a našich postojů.

„Obrácení k Bohu celým srdcem“ se netýká pouze jednotlivců, nýbrž celého společenství; toto svolání je určeno všem: „Svolejte lid, zasvěťte obec, sezvěte starce, shromážděte děti i kojence; ženich ať vyjde ze svého pokoje, nevěsta ze své ložnice“ (Jl 2,16). Prorok se zvláště pozastavuje nad modlitbou kněží a poznamenává, že má být provázena slzami. Bude užitečné pro všechny, ale zvláště pro nás kněze, požádat na začátku postní doby o dar slz, aby naše modlitba a naše obrácení bylo autentičtější a bez přetvářky. Prospěje nám, položíme-li si otázku: „Pláčí? Pláče papež? Kardinálové? Biskupové? Řeholníci a řeholnice? Pláčou kněží? Je pláč v našich v modlitbách?“

Almužna, modlitba, půst

Právě to je poselstvím dnešního evangelia. V úryvku z Matouše Ježíš vysvětluje tři skutky zbožnosti stanovené Mojžíšským zákonem: almužnu, mod-

litbu a půst. Rozlišuje vnější skutek od vnitřního pláče, který vychází ze srdce. V průběhu dějin byly tyto předpisy otupeny rží vnějšího formalismu, ba dokonce se staly znamením sociální nadřazenosti. Ježíš upozorňuje na pokoušení, které je těmto třem skutkům společné a které lze shrnout právě slovem pokrytectví, jež třikrát opakuje: „Dejte si pozor, abyste nekonali dobré skutky okázale před lidmi... když tedy dáváš

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Jsme omezené bytosti, hříšníci, kteří neustále potřebují pokání a obrácení.

almužnu, nevytrubuj před sebou, jak to dělají pokrytci ... a když se modlíte, nebuďte jako pokrytci... ti se rádi stavějí k modlitbě v synagogách a na rozích ulic, aby je lidé viděli... a když se postíte, nedělejte ztrápený obličej jako pokrytci“ (Mt 6,1.2.5.16). Vězte bratři, že pokrytci neumějí plakat, zapomněli, jak se pláče, a nežádají o dar slz.

Když děláme nějaký dobrý skutek, téměř instinktivně se v nás rodí touha, abychom pro tento skutek byli váženi a obdivováni a dosáhli tak zadostiučinění. Ježíš nás vybízí, abychom tyto skutky konali bez jakékoli okázalosti a důvěro-

vali výhradně v odměnu Otce, „který vidí i to, co je skryté“ (Mt 6,4.5.18).

Smiřte se s Bohem

Drazí bratři a sestry, Pán nikdy neochabuje v milosrdenství vůči nám, chce nám znovu nabídnout svoje odpuštění, které všichni potřebujeme, a zve nás, abychom se k němu vrátili s novým srdcem, očištěným od zla, očištěným slzami, a měli účast na jeho radosti. Jak toto pozvání přijmout? Naznačuje to svatý Pavel v dnešním druhém čtení: „Kristovým jménem vyzýváme: smiřte se s Bohem“ (2 Kor 5,20). Snaha o obrácení není pouhým lidským skutkem, spočívá v tom, že se necháme smířit. Smíření mezi námi a Bohem je možné díky milosrdenství Otce, který z lásky k nám neváhal obětovat svého jednorozrozeného Syna. S tím, který byl spravedlivý a bez hříchu, jednal Bůh kvůli nám jako s největším hříšníkem (v. 21), když byl na kříži obtížen našimi hříchy. Tak nás vykoupil a ospravedlnil před Bohem. „V něm“ se můžeme stát spravedlivými, v něm se můžeme změnit, pokud přijmeme milost Boží a nepropásneme tuto „dobu příhodnou“ (2 Kor 6,2). Zastavme se prosím, zastavme se a nechejme se smířit s Bohem.

Pravda o člověku

S tímto vědomím začněme v důvěře a radosti postní dobu. Matka Maria Neposkrvněná hříchem kéž je nám oporou v našem duchovním boji proti hříchu a provází nás v této příhodné době, abychom mohli společně zpívat ve vítězném jásotu o Velikonocích. A jako znamení, že se chceme nechat smířit s Bohem, se slzami, které zůstanou ve skrytu, nyní veřejně přijmeme na čelo znamení popelce. Celebrant pronáší slova: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“ (srov.

Gn 3,19) anebo Ježíšovu výzvu: „Čiňte pokání a věřte evangelium“ (srov. Mk 1,15). Obě formulace odkazují na pravdu o lidském životě: jsme omezené bytosti, hříšníci, kteří neustále potřebují pokání

a obrácení. Jak důležité je uslyšet a přijmout tento odkaz v dnešní době! Výzva k obrácení je pak podobně jako u ztraceného syna z podobenství podnětem k návratu do náruče Boha, jennocitného

a milosrdného Otce, k pláči v jeho náručí, k důvěře v něho a k odevzdání se mu.

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezititulky redakce)

DĚTI JSOU RADOSTÍ RODINY I SPOLEČNOSTI

Katecheze papeže Františka na generální audienci

Prorok Izaiáš říká: „Zdaleka přicházejí tvoji synové, na zádech jsou přinášeny tvoje dcery. Spatříš to a zazáříš, radostí se zachvěje a rozšíří tvé srdce“ (Iz 60,4–5a). Je to nádherný obraz, obraz štěstí vzniklý shledáním rodičů a dětí, kteří společně putují vstříc budoucí svobodě a pokoji, po dlouhém období odloučení a rozdělení, kdy se židovský lid nacházel daleko od svojí vlasti.

Existuje totiž těsné spojení mezi nadějí lidu a harmonií mezi generacemi. Radost dětí rozechvívá srdce rodičů a otevírá budoucnost. Děti jsou radostí rodiny i společnosti. Nejsou problémem reprodukční biologie, ani jedním z mnoha způsobů seberealizace. A tím méně jsou majetkem rodičů. Nikoli, děti jsou dar. Každé je jedinečné a neopakovatelné a současně má nezaměnitelný vztah ke svým kořenům. Být synem a dcerou podle Božího plánu znamená nést s sebou paměť a naději lásky, která uskutečnila sebe samu tím, že předala život jiné, původní a nové lidské bytosti. A pro rodiče je každé dítě sebou samým, jiným a odlišným.

Štědrost lásky

Dítě je milováno, protože je dítě. Nikoli proto, že je krásné, takové či onaké, ale proto, že je dítětem! Nikoli proto, že smýšlí jako já anebo ztělesňuje moje touhy. Dítě je dítětem: život zrozený námi, ale určený jemu, jeho dobru. Dobru rodiny, společnosti a celému lidstvu. Zde pramení také hloubka lidské zkušenosti být synem či dcerou, která nám umožňuje objevit nezištnou dimenzi lásky, jež nás nepřestává udivovat. Je to krása toho, že jsme milováni dříve. Děti jsou milovány

ještě než přijdou. Taková je štědrost lásky. Jsou milovány ještě před narozením, podobně jako nás Bůh vždycky miluje první. Jsou milovány ještě předtím, než by si něco zasloužily, ještě před tím, než dovedou mluvit či myslet, dokonce dříve, než přijdou na svět! Být dětmi je zásadní podmínkou poznání Boží lásky, která je posledním zdrojem tohoto autentického

Rodičovství je tajemstvím, které obohacuje život všech a přichází od samotného Boha.

Foto: Flickr, aarongilson (CC BY-NC-ND 2.0)

zázraku. Do duše každého, jakkoli křehkého dítěte Bůh vkládá pečeť této lásky, která je základem osobní důstojnosti, kterou nic a nikdo nebude moci zničit.

Bůh nás neopouští

Dnes je pro děti těžší představovat si svoji budoucnost. Otcové, jak jsem naznačil v předcházejících katechezích, možná učinili krok zpět a děti jsou si méně jisté, když mají kráčet vpřed. Dobrému vztahu mezi generacemi se můžeme na-

učit od našeho nebeského Otce, který ponechává každému z nás svobodu, ale nikdy nás nenechává samotné. A když chybujeme, on nás stále trpělivě sleduje a svoji lásku k nám neumenšuje. Nebeský Otec ve svoji lásce k nám neustupuje zpět. Vždycky jde vpřed a pokud nemůže vpřed, čeká na nás, nikdy se nevrací zpět; chce, aby jeho děti byly odvážné a postupovaly vpřed.

Cti otce a matku

Děti nemají mít strach ze závazku tvořit nový svět. A je správné, touží-li, aby byl lepší než ten, který obdrželi! Je však zapotřebí činit to bez arogance, bez domýšlivosti. Vždycky je třeba umět přiznávat dětem hodnotu a rodiče je vždycky třeba ctít. Čtvrté přikázání požaduje po dětech – a všichni jimi jsme – aby ctili otce i matku (srov. Ex 20,12). Toto přikázání následuje hned po těch, která se týkají samotného Boha. Obsahuje totiž něco posvátného, něco božského, co je u kořene každého jiného druhu mezilidské úcty. Biblická formulace ke čtvrtému přikázání dodává: „abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh“. Mocný svazek mezi generacemi je zárukou budoucnosti a zárukou opravdu lidských dějin. Společnost dětí, které nectí rodiče, je společností beze cti. Nejsou-li ctěni rodiče, pak mizí vlastní čest! Takovou společnost pak bude tvořit vyprahlá a chtivá mládež. Ale bude to také společnost lakomá, neochotná k rodičovství, nemilující děti, které považuje hlavně za starost, tíži a riziko. Taková společnost je depresivní. Pomysleme na mnohé společnosti, které známe tady v Evropě.

Jsou to společnosti v depresi, protože nechtějí děti, nemají děti a porodnost nedosahuje ani jednoho promile. Proč? Každý z nás o tom může přemýšlet a odpovědět si. Je-li na početnou rodinu pohlíženo jako na zátěž, pak tu něco nehraje! Rodičovství musí být zodpovědné, jak učí encyklika *Humanae vitae* blahoslaveného Pavla VI., a mít více dětí se nemůže stát automaticky nezodpovědnou volbou.

Avšak rozhodnutí nemít děti je egoistické. Rodičovstvím se život omlazuje a získává energii, obohacuje se, nikoli ochuzuje! Děti se učí brát na sebe starost o rodinu, dozrávají ve sdílení svých obětí, rostou v doceňování svých darů. Radostná zkušenost sourozenectví sytí úctu i péči rodičů, kterým náleží naše uznání.

Ježíš, věčný Syn, který se stal synem v čase, ať nám pomáhá hledat cestu k no-

vému rozjasnění této tak prosté a tak obrovské lidské zkušenosti, kterou jsou děti. Rodičovství je tajemstvím, které obohacuje život všech a přichází od samotného Boha. Musíme jej znovu objevit, překonat předsudek a ve víře a dokonalé radosti toto tajemství žít.

*Přeložil P. Milan Glaser SJ
Radio Vaticana
(Mezilitulky redakce, kráceno)*

NA DRUHÉ STRANĚ VATIKÁNU

Vražda 21 egyptských křesťanů na lybijském pobřeží Středozemního moře splnila svůj mediální cíl. Italové jsou zděšení. Od Lybie je dělí jen Sicilská úžina. Pár set kilometrů, které téměř každý den překonávají stovky přistěhovalců vyjíždějících nejčastěji právě z Lybie. Obavy mají poměrně reálný základ. Tím spíš, že ještě před povražděním koptských rukojmí vyhrožoval šéf islamistů také Římu.

Vysoký stupeň ohrožení si uvědomuje i Vatikán. Státní sekretář kardinál Pietro Parolin apeloval na rychlý zásah mezinárodního společenství v Lybii. Upozornil však také na jiný aspekt oné události. „Všichni se soustředí výlučně na velkou krutost – řekl. – A ona vskutku je neslýchaná. Ale ta exekuce byla také velkým svědectvím víry mučedníků, kteří umírali s Kristovým jménem na rtech. Musíme se modlit, abychom dokázali umírat tak jako oni,“ dodal kardinál Parolin.

Ano, teroristi, kteří nás chtěli zstrašit, ukázali světu také mimořádný záznam mučednictví. Mohli jsme vidět zblízka tváře křesťanů, kteří se v pokoji a s modlitbou připravují na popravu. A potom jejich krev mísící se s vodami Středozemního moře.

Shodou okolností ve stejné době v Římě devatenáct nově jmenovaných kardinálů poprvé oblékalo purpurovou sutanu na znamení, že také oni jsou hotovi prolít krev pro Krista. To zavazuje.

Věžnou konzistoř, na které papež František jmenoval nové kardinály, předcházela uzavřená konzistoř, na níž se seznámili s plány na reformu Římské

kurie. Rada devíti kardinálů na ní pracuje už dva roky. Změny jsou nutné. Pontifikát Benedikta XVI. skončil v atmosféře neutuchajících intrik, mediálních úniků a skandálů. Kdosi z Vatikánu systematicky škodil papežovi a státní sekretář nebyl

Foto: <http://www.catholiceducation.org>

Křestní slib nás zavazuje k věrnosti i v nejmenších věcech a připravenosti prolít krev pro Krista.

schopen situaci kontrolovat. Proto kardinálové požadovali ještě před konkláve od budoucího papeže radikální reformy. Na poslední konzistoři bylo prezentováno to, co se za poslední dva roky v této věci podniklo. Po vyslechnutí relace kardinál Schönborn přiznal, že vyzněla velmi konejšivě. Situace totiž není tak zlá,

jak se před konkláve mohlo zdát. Největší pokrok v reformách Vatikánu se udal ve finanční sféře. Provedena byla série kontrol a zavedeny byly nové rozpočtové mechanismy. Ukázalo se, že Vatikánu nehrozí ani bankrot ani se netopí v penězích. Arcidiecéze Kolína nad Rýnem je bohatší než celý Vatikán se všemi úřady sloužícími celé všeobecné církvi.

Jak vysvítá z komentářů kardinálů, zbývající reformy Římské kurie mají zatím ještě nejasné obrysy. Navrhuje se spojení několika rad ve dvě velké kongregace, mluví se o větším zastoupení laiků a zvláště žen v kuriálních úřadech, ale mnoho kardinálů se ptá – nikoli nepodstatně – zda to k něčemu pomůže. Pochybnosti vzbuzuje také představa přenášení některých kompetencí na biskupské konference.

Všechny tyto diskuse nicméně působí až nepřipadně, pomyslíme-li na to, co se v době konzistoře dělo na lybijském pobřeží Středozemního moře. Po dvou letech debat nad reformou je stále zřejmější, že skutečným problémem Vatikánu na sklonku pontifikátu Benedikta XVI. nebyly vadné struktury, nýbrž nedostatek étosu, nedostatek věrnosti v malých věcech – i u těch, kdo veřejně proklamují svou připravenost prolít krev za Krista.

Žádné nařízení tohle nezmění.

Krzysztof Bronk

*Krzysztof Bronk,
redaktor a publicista*

MATKA OTCE VLASTI

Česká a polská královna Eliška Přemyslovna

Jedním ze světél naší historie je i Eliška Přemyslovna, významná státoprvná osobnost počátku 14. století, královna česká a polská, vévodkyně lucemburská, matka Otce vlasti Karla IV.

Katedrála svatých Václava, Vojtěcha a Víta na Pražském hradě je bezesporu duchovním centrem českého národa. V horním triforiu katedrály se nachází sféra nebeská. Zde jsou znázorněni Kristus, Panna Maria a čeští patroni v čele se svatou Ludmilou, patronkou českých zemí. V dolním triforiu je pak sféra pozemská, kde je znázorněna právě královna Eliška Přemyslovna. Znázornění Elišky na triforiu v katedrále je největší poctou a výrazem obdivu našich předků k této ctihodné královně.

Oběť pro národ

Královna Eliška Přemyslovna byla pokorná a hluboce věřící. Přála si sloužit Bohu, musela se ale obětovat své zemi a českému lidu. Náš národ a celý svět v této uspěchané době potřebuje vzory. Potřebuje světlo, které mu ukáže, že má smysl přestat myslet na sebe a pozemské statky, ale že ta pravá ctnost a lidství spočívá v pomoci a službě druhým.

A právě takovým vzorem byla a je naše česká královna Eliška, poslední z rodu Přemyslovců. Nesla v srdci a krvi odkaz velkých vladařů, svého děda, velkého krále Přemysla II. Otakara, otce krále Václava II. a nikdy se nezpronevěřila jejich velkým cílům a službě Bohu.

Za svůj český národ přinesla s pokorou oběť nejvyšší – své osobní zájmy. S úctou k zemi a lidu, vědoma si svého postavení, se provdala za Jana Lucemburského, muže, kterého nemilovala, ale naučila se ho mít ráda. S vědomím, že pro svůj národ dělá, co musí, spojila svým sňatkem panovnické rody Přemyslovců a Lucemburků. Českým zemím dala nového silného vládce, respektovaného okolními zeměmi i církví. A pak dala Čechům i světu dar další. Porodila syna Václava, budoucího krále a císaře

římského Karla IV., osobnost zapsanou v dějinách i mezi lidem jako „Otec vlasti“, vladaře bohabojného, ušlechtilého a spravedlivého. Co více mohla nám Čechům dát?

Busta Elišky Přemyslovny na triforiu svatovítské katedrály
Foto: Wikimedia Commons, Packare (CCO 1.0)

Eliška se stala mučednicí srdce, neboť i v nejtěžších zkouškách zůstala věrná svým stavovským povinnostem.

Žádost o blahořečení

Královna Eliška svým životem změnila dějiny, dnes chceme my změnit pohled na její život a zdůraznit její přínos pro minulost, současný i budoucí svět. Nejen my Češi, starší i mladší generace, potřebujeme vědět, že právě takoví skromní a pokorní lidé dokážou svými činy více než rozpínavé mocnosti a ctižádostiví jedinci. Chceme královnou Elišku pomocí jejího „blahořečení“ přiblížit lidem a národu, ocenit vlastnosti, které teď jako příklad všem tak moc chybí. Přejeme si,

aby právě ona byla tím světlem z historie, které rozsvítí srdce a duše tápajících, probudí hrdost, ukáže cestu k dobru, pokoře a víře, zdůrazní ty pravé lidské hodnoty.

Jsme připraveni probudit v lidech touhu po poznání historické úlohy této výjimečné české královny v souvislosti s žádostí o její blahořečení.

Na Pražském hradě odhalíme Eliščinu sochu se synem Karlem IV., aby u ní v zamyšlení postáli nejen Češi, ale i zahraniční návštěvníci. Vždyť český král a císař římský vládl půlce Evropy! Socha ponese název „Matka Otce vlasti“, stejně jako kniha pro širokou veřejnost, aby Eliščinu světské i nadčasové ctnostné skutky byly příkladem a světlem pro věřící, hledající a pro každého, kdo touží dělat svět lepším.

Věřící, kteří by rádi přispěli k zahájení procesu blahořečení královny Elišky Přemyslovny, vyjadřují prosbu a naději, že jeho úspěšné završení se uskuteční k datu sedmistého výročí narození jejího syna, českého krále a císaře Svaté říše římské Karla IV., jenž se narodil v Praze 14. května 1316 a zemřel v Praze 29. listopadu 1378.

Duchovní jednota střední Evropy

Životní úsilí a dílo královny Elišky bylo završením díla svatých, blahoslavených a ctihodných žen z jejího rodu: Přemysloven svaté Ludmily, ctihodné Mladý, svaté Anežky České, ctěné abatyšce svatojiřské Kunhuty a svatých, blahoslavených a pověstí ctihodnosti se těšících žen s Přemyslovcí spřízněných: svaté Olgy Kyjevské, svaté Kunhuty Štaufské, svaté Hedviky Slezské, svaté Alžběty Durynské, Anežky z Chatillonu, Guty Habsburské.

Bylo to dílo především vychovatelské a diplomaticko-státoprvné důsledně

vyjadřující křesťanskou koncepci hierarchie hodnot. Eliščino úsilí a dílo zůstává aktuálním výrazem duchovní jednoty střední Evropy a jejího živého vztahu k oblastem praktikujícím liturgii, která podtrhuje skutečnou přítomnost Krista v Eucharistii a úctu k relikviím, posvátným obrazům, stavbám a úctu k posvátně krajině domova.

Aula Regia

Narození Elišky Přemyslovny (20. ledna 1292) bylo předznamenáno duchovní událostí deklarování zbožného úmyslu jejich rodičů zbudovat cisterciácký klášter *Aula Regia, Síň královská*, na Zbraslavi u Prahy a zbudovat jej s myšlenkou na záchranu nazaretského Příbytku Panny Marie, který byl koncem roku

1291 před ohrožením Saracény převezen do Svaté říše římské a je dodnes uctíván v Loretu.

Eliščin příchod na svět se tedy odehrál v atmosféře zvláště zjitřené úcty k nejvzácnější relikvii Božího Vtělení, totiž tohoto Svatého domku, kde se odehrálo Zvěstování Panně Marii. Ve znamení ideje Zvěstování, zejména pak Mariina pokorného a odvážného souhlasu s tím, že se stane matkou nového vládce, jenž přinese všem lidem možnost zvolit si spravedlnost a mír, se poté odehrál dramatický život Elišky Přemyslovny. Podle kronikáře kláštera *Síň královská* Petra Žitavského byl život této české a polské královny *přepodobný* životu Panny Marie, proto lze s jejím jménem, dá-li k tomu Církev svolení, spojit adjektivum *ctihodná*.

Eliška žila svatým životem, stala se mučednicí srdce, neboť i v nejtěžších zkouškách trvala na svých povinnostech královny a ochránčyně přemyslovského dědictví. Obnovu naděje v budoucnost lze nalézt i v uznání a respektování významných postav naší historie a zdůrazněním poselství jejich díla pro současnost. To je také případ svatého života Elišky Přemyslovny.

*Augustin Andrle Saylor
(Mezitimulky redakce)*

PaedDr. Mgr. Augustin Andrle Saylor, politik, pedagog, poslanec parlamentu ČR

VZDÁT SE PRAVDY JE PRO VÍRU SMRTÍCÍ

Poselství emeritního papeže Benedikta XVI. univerzitě Urbaniana

Velká aula římské Papežské univerzity Urbaniana nese od 21. října 2014 jméno Benedikta XVI. U příležitosti tohoto pojmenování zaslal Benedikt XVI. univerzitě poselství, v němž se zamýšlí nad otázkami misijního poslání Církve a dialogu mezi náboženstvími.

Foto: Flickr, victor_nuno (CC BY-NC-ND 2.0)

Člověk potřebuje poznání, potřebuje pravdu. Bez ní ztrácí oporu, není schopen jít vpřed.

V první řadě bych chtěl vyjádřit své nejsrdečnější díky rektorovi a akademickým orgánům Papežské univerzity Urbaniana, vysokým představitelům i zástupcům studentů za jejich návrh pojmenovat po mně zrekonstruovanou Aulu Magna. Zvláště bych chtěl poděkovat kancléři univerzity, kardinálovi Fernandu Filonimu, že tuto iniciativu přijal. Je pro mě zdrojem veliké radosti, že tímto způsobem budu moci být vždy přítomen při práci Papežské univerzity Urbaniana.

Při různých návštěvách, které jsem zde mohl učinit jako prefekt Kongregace pro nauku víry, na mě vždy dělala obrovský dojem atmosféra univerzality, která dýchá v této univerzitě, na níž se mladí lidé z prakticky všech zemí světa připravují na službu evangelia v dnešním světě. I dnes v duchu před sebou vidím komuni-

tu složenou ze spousty mladých lidí, kteří nám bezprostředním způsobem ukazují ohromující realitu katolické církve.

Jděte ke všem národům

„Katolická“: Tato definice Církve, jež je součástí vyznání víry od nejstarších dob, v sobě nese cosi z Letnic. Připomíná nám, že Církev Ježíše Krista se nikdy netýkala jenom jediného národa nebo jediné kultury, ale že byla od počátku určena celému lidstvu. Poslední slova, která Ježíš řekl svým učedníkům, zněla: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky“ (Mt 28,19). A o Letnicích apoštolové mluvili všemi jazyky a tím v moci Ducha Svatého manifestovali plnou šíří své víry.

Od té doby Církev skutečně roste na všech kontinentech. Vaše přítomnost,

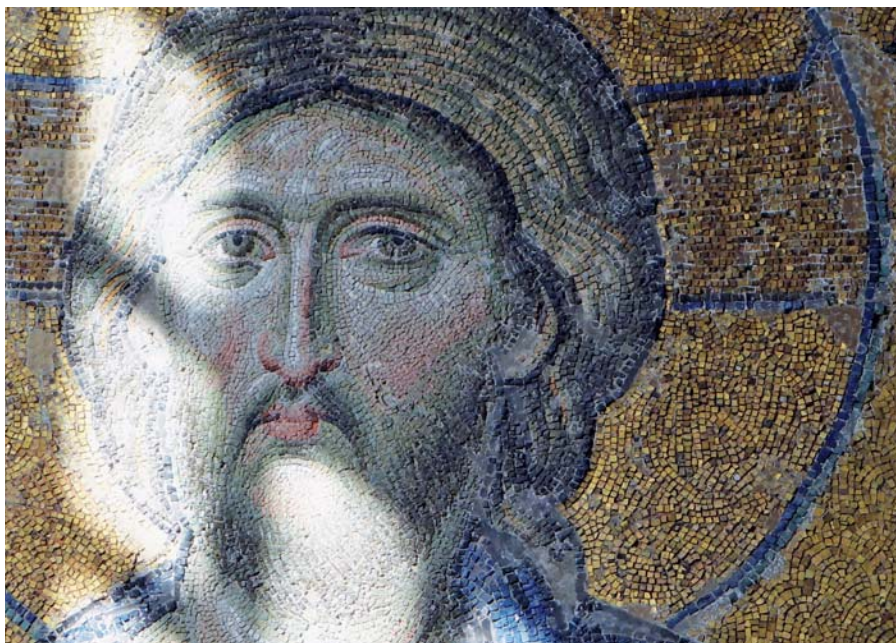
milí studenti, odráží univerzální tvář Církve. Prorok Zachariáš prohlásil, že mesiášské království bude sahat od moře k moři a bude královstvím míru (Zach 9,9n). A skutečně, tam, kde se slaví eucharistie a kde se lidé v Pánu stávají jedním tělem, je přítomno cosi z onoho pokoje, který Ježíš Kristus zaslíbil svým učedníkům. Vy, drazí přátelé, byste měli být spolupracovníky tohoto pokoje. V trýzněném a násilném světě je stále naléhavější tento pokoj budovat a chránit. Právě proto je tak důležitá práce vaší univerzity, na níž se chcete učit blíže poznávat Ježíše Krista, abyste se stali jeho svědky.

Vzkříšený Pán dal moc svým apoštolům a skrze ně učedníkům všech dob, aby nesli jeho slovo až na konec světa a vyhledávali mu učedníky. Druhý vatikánský koncil, který přehodnotil stálou tradici v dekretu *Ad Gentes*, odhalil hluboké důvody této misijní úlohy a tím ji s obnovenou silou přidělil dnešní Církvi.

Může dialog nahradit misii?

Ale opravdu to stále ještě platí? ptají se dnes mnozí uvnitř i vně Církve. Skutečně ještě na misii záleží? Nebylo by vhodnější, aby se jednotlivá náboženství spolu setkávala v dialogu a společně sloužila míru ve světě? Lze se však ptát i opačně: může dialog nahradit misii? Mnozí dnes v podstatě zastávají názor, že se jednotlivá náboženství musí vzájemně respektovat a ve vzájemném dialogu se stát společnou mírovou silou. Za tímto způsobem uvažování je většinou předpoklad, že různá náboženství jsou jen obměnami jedné a téže reality; že „náboženství“ je obecný jev, který v různých kulturách nabývá rozličných forem, ale přesto vždy vyjadřuje stejnou realitu. Otázka pravdy, která na počátku přitahovala křesťany více než vše ostatní, zde již není příliš důležitá. Předpokládá se, že skutečná pravda o Bohu je v konečném důsledku nedosažitelná a že toto nepopsatelné lze vyjádřit nanejvýš pomocí různých symbolů. Zdá se, že toto vzdání se pravdy je realistické a užitečné pro mír mezi světovými náboženstvími.

Nicméně tento přístup je smrtící pro víru. Víra totiž ztrácí svůj závazný charakter a svou závažnost, pokud vše zredukujeme na symboly, které jsou

Kristus Pantokrator, Hagia Sofia. Foto: Flickr, profzucker (CC BY-NC-SA 2.0)

vposledu zaměnitelné a dokážou jen z dálky ukazovat na nepřístupné božské tajemství.

Vážení přátelé, vidíte, že otázka misie před nás staví nejen zásadní otázky ohledně víry, ale také otázku, co je člověk. V rámci této krátké zdravotice se pochopitelně nemohu pokusit vyčerpávajícím způsobem analyzovat tento problém,

Ježíš Kristus, Boží Logos, je světlo, které nám pomáhá rozlišovat mezi podstatou náboženství a jeho pokřivením.

ktej se dnes hluboce týká nás všech. V každém případě bych chtěl alespoň ukázat směr, kterým by se měly ubírat naše myšlenky. Učiním to tak, že nastíním dvě různá východiska.

I. Setkání náboženství

Obecně se soudí, že náboženství existují takřkajíc jedno vedle druhého jako kontinenty a jednotlivé země na mapě světa. Ale to není přesné. Náboženství se na historické úrovni mění, stejně jako se mění národy a kultury. Jsou náboženství,

která čekají. K nim patří kmenová náboženství: mají svůj historický význam, a přesto čekají na důležitější setkání, které je dovede k naplnění.

My křesťané jsme přesvědčeni, že tato náboženství v tichosti čekají na setkání s Ježíšem Kristem, se světlem, které z něj vychází a které jediné je může vést k dokonalé pravdě. A Kristus čeká na ně. Setkání s ním není vpádem něčeho cizího, co zničí jejich kulturu a dějiny. Ve skutečnosti je to spíše přístup k něčemu většímu, k čemu již putují. Právě proto je setkání vždy zároveň očistěním a zráním. Setkání je navíc vždy reciproční. Kristus čeká na jejich historii, jejich moudrost, jejich názory.

Dnes existuje ještě další aspekt, který vidíme stále jasněji: zatímco v zemích s velkolepou křesťanskou historií se křesťanství v mnoha ohledech omrzelo a některé větve tohoto velkého stromu vzešlého z hořčičného zrna evangelia usychají a klesají k zemi, setkání Krista s čekajícími náboženstvími dává nový život. Tam, kde dříve byla jen únava, se projevují nové dimenze víry, které přinášejí radost.

Potřeba kritického pohledu

Náboženství samo o sobě není jednolitý fenomén. Vždy v něm můžeme rozlišit vícero dimenzí. Na jedné straně je veli-

kost přesahu, za tento svět, k věčnému Bohu. Ale na straně druhé v něm lze nalézt prvky vytvořené v průběhu dějin lidmi a jejich náboženskou praxí. Mezi nimi určitě jsou krásné a ušlechtilé věci, ale též nízké a destruktivní, kde se lidské sobectví zmocňuje náboženství a namísto otevřenosti se proměnilo v cosi uzavřeného do vlastního prostoru.

Z tohoto důvodu náboženství není nikdy jen výhradně pozitivní nebo pouze negativní jev: mísí se v něm oba tyto aspekty. Křesťanská misie ve svých počátcích velmi silně vnímala negativní prvky pohanských náboženství, s nimiž se dostávala do styku. Z toho důvodu byly křesťanské proklamace vůči náboženství zprvu velmi kritické. A pouze poté, co byly překonány tradice daných náboženství, které byly zčásti považovány dokonce za démonické, víra mohla rozvíjet svou obnovující sílu. Na tomto základě evangelický teolog Karl Barth postavil do protikladu víru a náboženství. Náboženství považoval za naprosto negativní, za svévolné chování člověka, který se snaží uchopit Boha vlastními silami. Tento názor převzal Dietrich Bonhoeffer, který se vyslovoval ve prospěch křesťanství „bez náboženství“. To je nepochybně jednostranný pohled, který je nepřijatelný. A přesto je správné tvrdit, že každé náboženství, aby zůstalo v pravdě, musí být zároveň vůči náboženství vždy kritické. Zcela zjevně to od počátku platí pro křesťanskou víru, která na jedné straně hledí s velkou úctou na intenzivní očekávání a obrovské bohatství různých náboženství, ale na druhou stranu pohlíží velice kriticky na to, co je v nich negativní. Přirozené z toho vyplývá, že si křesťanská víra musí stále znovu vytvářet tuto schopnost kritického pohledu i na vlastní náboženské dějiny.

Pro nás křesťany je Ježíš Kristus Boží Logos, světlo, které nám pomáhá rozlišovat mezi podstatou náboženství a jeho pokřivením.

Člověk bez náboženství

V dnešní době sílí hlasy těch, kteří nás chtějí přesvědčit, že náboženství jako takové je zastaralé. Jednání člověka by se mělo řídit pouze kritickým rozumem. Za takovýmto pojetím stojí přesvěd-

čení, že pozitivistické myšlení, rozum ve své čistotě, definitivně získal nadvládu. Ve skutečnosti je tento způsob myšlení a života také historicky ovlivněn a vázán na konkrétní historické kultury. Kdybychom jej považovali za jediný platný způsob, snížili bychom člověka, připravili bychom ho o dimenze, které jsou důležité pro jeho existenci. Tam,

Apoštol Pavel. Foto: Flickr, Nick in exilio (CC BY-NC-SA 2.0)

Církev Ježíše Krista se nikdy netýkala jenom jediného národa nebo jediné kultury, ale od počátku byla určena celému lidstvu.

kde již není žádný další prostor pro étos, který na základě své pravé přirozenosti přesahuje pragmatismus, tam, kde již není žádný prostor pro pohled na Boha, se člověk stává menším, nikoli větším. Správné místo pro pozitivistické myšlení se nachází ve velké oblasti technologií a ekonomie, ale ani tehdy nedokáže dostatečně postihnout vše, co k člověku patří. A tak je na nás, na věřících, abychom stále znovu otevírali dveře, které vedou dál než k pouhým technologiím a čírému pragmatismu, k plné velikosti naší existence, k setkání s živým Bohem.

II. Potřeba sdílet dar víry

Tyto úvahy, které jsou možná trochu složitě, by měly prokázat, že i dnes je stále opodstatněný úkol zvěstovat evangelium Ježíše Krista druhým – byť se forma zvěstování zásadně změnila.

A přesto existuje jednodušší způsob, jak dnes odůvodnit tento úkol. Radost touží být sdělována. Láska touží být sdělována. Pravda touží být sdělována. Ten, komu se dostalo veliké radosti, si ji prostě nemůže nechat pro sebe, musí ji předávat dál. To platí i pro dar lásky prostřednictvím daru rozpoznání pravdy, která se nám odhaluje.

Ondřej po setkání s Kristem řekl svému bratrovi: „Nalezli jsme Mesiáše“ (Jan 1,41). A Filip, jemuž byl dán dar téhož setkání, řekl Natanaelovi, že našel toho, o němž psal Mojžíš a proroci (Jan 1,45). Zvěstujeme Ježíše Krista ne proto, abychom pro svou komunitu získali co největší počet členů, a už vůbec ne proto, abychom získali moc. Hovoříme o něm, protože cítíme potřebu předávat radost, která nám byla dána.

Budeme věrohodnými zvěstovateli Ježíše Krista, když se s ním budeme skutečně setkávat v hlubinách naší existence, kdy prostřednictvím setkání s ním budeme získávat velkolepou zkušenost pravdy, lásky a radosti.

Marta a Marie

Součástí povahy náboženství je hluboké napětí mezi mystickou obětí Bohu, v níž se mu zcela odevzdáváme, a odpovědností za naše bližní a stvořený svět. Marta a Marie jsou vždy neoddělitelné, i když tu a tam může být zdůrazněna jedna či druhá. Bod setkání mezi oběma póly je láska, ve které se dotýkáme Boha a zároveň i jeho stvoření. „Také my jsme poznali lásku, kterou Bůh má k nám, a věříme v ni“ (1 Jan 4,16). Tato věta vyjadřuje pravou povahu křesťanství. Láska, která se mnoha způsoby uskutečňuje a odráží ve světcích všech dob, je autentickým důkazem pravdy křesťanství.

Benedikt XVI.

21. října 2014

<http://chiesa.espresso.repubblica.it>

Přeložil Pavel Štíčka
(Mezititulky redakce)

SVOBODA TISKU VE SVĚTĚ

Jméno Raif Badawi není neznámé. Tento blogger je už dva roky v saúdskoarabském vězení. Když se britský následník trůnu princ Charles nedávno setkal se saúdským králem Salmanem, vyjádřil znepokojení nad Badawihovo drakonickým trestem. Badawi je otcem rodiny a zakladatelem portálu „Saúdští liberálové“; za urážku islámu byl odsouzen k deseti-letému vězení a tisíci ranám důtkami.

Tento případ vyznačuje znepokojivý trend, jak píše organizace „Reportéři bez hranic“ v obsáhlé zprávě o svobodě tisku. Shromáždila údaje ze 180 států a regionů za dobu od října 2013 do října 2014. Zpráva poukazuje na růst náboženské cenzury: stále více zemí využívá zákaz rouhání proti zpravodajům. Podobná si-

tuace jako v Saúdské Arábii je i v Íránu a Kuvajtu, na Středním východě a v Nigérii. Překážky svobodě tisku klade především islám, jak uvádí mluvčí „Reportérů bez hranic“ Michael Rediske.

Situace zpravodajství se za uvedené období zhoršila, nejde však jen o náboženství. To ukazuje situace kolem bojů na východě Ukrajiny, kde jsou žurnalisté pod tlakem konfliktních skupin. Ani Evropa není zcela neškodná. Nejlepší situace je ve Finsku, Norsku a Dánsku. Německo je na 12. místě. Výrazně se zhoršila situace v knížectví Andorra (o 5 míst), kde svobodě brání moc bank. Ještě výrazněji si pohoršil daňový ráj – Lucembursko (o 15 míst), kde propletenec politiky a ekonomiky brání investi-

gativní žurnalistice. Dramatická situace je v Itálii (skluz o 24 míst), kde žurnalisty ohrožují výhrůžky a útoky mafie.

V řadě států Latinské Ameriky jsou hrozbou paravojenské jednotky. V severoafrickém Súdánu zabavily úřady 50 celých vydání novin. Velmi špatná je i situace v Eritreji, Severní Koreji a Turkmenistáně. Tyto země jsou až na konci seznamu.

Na druhé straně se situace zlepšuje na některých místech Asie. Výrazné je to v Mongolsku (postup o 34 míst), kde změněná legislativa pro státní a veřejnoprávní média vytváří pro novináře mnohem lepší prostředí než dříve.

*Převzato z agentury Kathnet
Přeložila -mf-*

OBČANSKÉ FÓRUM A JEHO LEVOBOČEK

Andrej Babiš není spřízněn s Václavem Havlem

[Nahlédněte do Richarda III., třetí jednání, scéna sedmá – pomůžte vám to pochopit, jakou cynickou hru dnes hraje náš vlastní vévoda z Gloucesteru s námi.](#)

Levoboček

V roce 2011 si Andrej Babiš zaregistroval webovou doménu „obcanskeforumprotikorupci.cz“ – první náznak jeho odhodlání přisvojit si odkaz Václava Havla. Přirovnávání ANO 2011 k Občanskému fóru má do sebe víc, než byste si mohli myslet, a nejen pro skutečnost, že obě hnutí byla či jsou infiltrována agenty státních bezpečnostních složek.

V obou případech jde o jednorázová protestní hnutí, jejichž jednotlivými prvky je dominantní osobnost, v obou případech zdánlivě zatažená do politiky proti své vůli. Máme uvěřit tomu, že podobně jako Václavu Havlovi také Andreji Babišovi „vrazili do ruky“ moc jeho milí spoluobčané, a v Havlově případě jaksí cítíme, že jeho neochota se jí chopit byla nelícená.

Babiš svými slovy z roku 2011 – „Já nemám kádrový profil na to, abych tu dělal novou revoluci“ – možná nevědomky parafrázuje Shakespearova Richarda, vévodu z Gloucesteru, jenž svou bezohlednou touhu po královské koruně schovává za falešnou skromnost a exaltovanou zbožnost, když tvrdí, že se nehodí pro vládu a vznešenost, neboť jeho nedostatky jsou četné a závažné. Nahlédněte do Richarda III., třetí jednání, scéna sedmá – pomůžte vám to pochopit, jakou cynickou hru dnes hraje náš vlastní vévoda z Gloucesteru s námi.

Rozklad Občanského fóra byl rychlý; přesto mnozí i dnes touží po podobném rozvolněném a disciplínou nepřilíh svázaném politickém hnutí. A pro některé je naplněním této disidentské touhy právě

ANO 2011. Rozloží se ANO 2011, podobně jako se rozložilo Občanské fórum, nebo snad konečně po pětadvaceti letech od rozštěpení havlistické platformy na politické strany a našťvané intelektuály dozrál čas na znouvetablování „hnutí“ jako politického útvaru?

Jinými slovy: Přežije ANO 2011, hnutí, jež politickou formou při povrchním zkoumání připomíná Občanské fórum, ve skutečnosti je však jeho levobočkem s celkově zarputilejší povahou a nekalými záměry?

Levoboček dospívá

Víme, proti čemu ANO 2011 bojuje (politické strany); mnohem těžší je ale určit, za co. Kam nás tedy vlastně tato nová určující síla české politiky vede?

Podle mého soudu babišisté usilují nikoli o nápravu parlamentního systému založeného na politických stranách, ale o jeho zrušení. „Babišismus“ je systém, v němž dochází k mobilizaci moci nikoli tradičními politickými stranami, ale politickými hnutími s vlastnostmi, které připomínají amorfní hmotu – například sklo: když je zahřejete, jako třeba zrovna teď, nemají žádný uchopitelný tvar; když ale ve světle všedních dní vychladnou (tj. až vystřízlivíme z nadšení), budou mít náhle hrany ostré dost na to, aby nám jimi podržela naše naivní demokratická hrdla.

Politické strany jsou vedeny grémiem osob, jež se řídí pravidly a jsou odpovědní tisícičkám členů dané strany. Naproti tomu tento levoboček Občanského fóra je veden jedinou navýsost dominantní osobou (ANO 2011 nemá například žádné místopředsedy) s velkým apetitem k moci, která má k ruce kádr závislých podrženců, kteří jsou odpovědní pouze a přímo jí, a navíc má k dispozici mandát tisíců znechucených jednotlivců.

Pokud chcete porozumět tomu, čím teď naše společnost prochází, zkuste si představit dnešní hlavní tradiční politické strany jako rozhádané demokratické členy v poválečné Gottwaldově vládě, a ANO 2011 jako komunisty tamtéž. Nemyslím tím, abyste je srovnávali z ideologického hlediska, ale z hlediska toho, jak se obě skupiny cítí vázány pravidly systému, v jehož mantinelech operují.

Pováleční českoslovenští demokraté, stejně jako dnešní české mainstreamové strany, považovali pravidla systému za trvalá. Mohla být a byla porušována, avšak jejich obecná platnost nikdy nebyla zpochybňována. Naproti tomu komunisté, stejně jako dnešní babišisté, tato pravidla viděli jako postradatelná.

O jakých pravidlech to mluvím? Především o tom, které jasně deklaruje oddělenost výkonné, zákonodárné a soudní moci ve státě. Před únorem 1948 se komunisté zapřísahali, že se principů československého parlamentního systému včetně principu dělby moci nijak nedotknou. Poté je odmrštili.

A babišisté? Mají oni princip dělby moci za neměnný? Ani zdání. Babišismus vyznává koncentraci moci a přímo

vybíjí ke stírání hranic mezi jejími jednotlivými složkami.

Levobočkovo dvojče

Na vrcholu všeho stojí absolutistická, všekontrolující podstata jejich duchovního (a finančního) vůdce a jeho odhodlání vyhnout se jakkoli odpovědnosti. Politické hnutí ANO 2011 není ani o chlup demokratičtější než jeho siamské dvojče Agrofert, konglomerát v rukou jediného vlastníka, s hrstkou šéfů a tisíců a tisíců zaměstnanců.

Každý z nižších šéfů ovládá svůj vymezený díl této rozprostrané struktury, a každý zároveň podléhá vyššímu šé-

Foto: Flickr, victor_nuno (CC BY-NC-ND 2.0)

Stanou se z nás ne-občané, zralí pro babišismus?

fovi a ten zase vyššímu, až k absolutnímu vrcholu organizační struktury, na němž stojí Babiš.

Ani v Agrofertu, ani v ANO 2011 neexistuje žádná dělba moci. Obě organizace stojí na přísně hierarchické struktuře: každá jejich jednotka podléhá jiné, vyšší jednotce. Kromě jediné.

Babišisté usilují o zavedení této racionální manažerské struktury do veřejné správy, kam nepatří; alespoň ne v civilizovaném systému vládnutí. V jejich chápání je gremiální či, chcete-li, kolektivní struktura systému veřejné správy založeného na politických stranách především neefektivní a díky tomu, že umožňuje průměrným schovávat se za kolegy a rozměňovat odpovědnost, je živnou půdou pro korupci.

Demokrat jako silnou stránku tohoto gremiálního přístupu ke správě věcí veřejných vidí kolektivní odpovědnost

za rozhodnutí vlády: rozhodnutí jsou přijímána společně, konsenzem u vládního stolu – se všemi nedokonalostmi, které takový přístup s sebou přináší. Tomu se babišista vyhýbá jako čert kříži.

Babišista neskryvá svou netrpělivost s tímto gremiálním (někdo může použít označení „politický“; anglický politolog a filosof Michael Oakeshott používá označení „konverzační“) přístupem k rozhodování a dává najevo své preference pro ostře vymezené trasy odpovědnosti typické pro dobře řízenou hierarchii. V jeho pohledu vedou trasy odpovědnosti vertikálně, nikdy horizontálně.

Babišista neshledává pro dělbu moci žádný důvod ve světě odborných manažerů, jejichž jediným cílem je efektivní realizace rozhodnutí, která učinil někdo „nahore“. Každá chyba v systému je efektivně zprocesována odstraněním odpovědného manažera a jeho nahrazením manažerem novým.

Je to velmi jednoduché: Babišista si do vlády nasází nevolené odborníky. Tito lidé ze své podstaty nemají žádné vlastní politické ústrojí. Tito technokraté jsou nominováni a schváleni volenými babišisty (netroufneme si pro ně použít označení „politik“), kteří tím jejich jmenování propůjčují náter demokratičnosti.

Avšak na jak dlouho? Vláda, v níž zasedají výhradně nevolení technokraté (jakkoli dosažení volenými ne-politiky) – to je ideál, k jehož dosažení se upírají snahy každého babišisty. Tím se ovšem radikálně nahlodává systém dělby moci, neboť od sebe odděluje moc a odpovědnost.

Takový technokrat (říkejme mu, kvůli aktuálnosti a stylu, „Ťok“ podle našeho nového ministra dopravy) nemá žádnou moc kromě té, která je mu propůjčena babišistou. Pokud Ťok – technokrat ve svém poslání selže, inu – dostane padáka, bez ohledu na jeho námitky, že je činěn odpovědným za věci, které nikdy neměl nejmenší šanci ovlivnit (neboť zůstaly pevně v babišistových rukou).

Je mi jasné, že takového ministra vlády nelze jmenovat ani odporoučet jen na pokyn Andreje Babiše samotného: aby se někdo stal ministrem, musí ho schválit premiér a také hlava státu, takže tu máme jisté omezení jeho možnosti tvořit a bořit ministry podle libosti.

Zatím. Co když se ale Andrej Babiš stane sám ministerským předsedou? Nebo co když se stane prezidentem a nějaký babišista (třeba Ťok) premiérem? Co se stane s těmi drahocennými omezeními? Prostě přestanou existovat.

Takový scénář není nijak nemožný. Velmi záleží na tom, co skutečně Babiš zamýšlí. Pokud se chce stát příští hlavou státu, kdo mu v tom skutečně může zabránit, ať už obecně v tomto státě, nebo mezi členy jeho vlastního politického hnutí?

Kdo se může postavit jeho zdrojům, jeho absolutní moci a absenci odpovědnosti (kterou je povinován pouze masám svých obdivovatelů, mezi něž a Babiše nesmí vstoupit žádná překážka)? A kdo vůbec může Babišovi konkurovat v jeho opovržených pravidly systému, jež hodlá zničit?

Už jsme byli svědky svévole, s jakou babišisté přistupují k těm, jimž sice ve vztahu k Babišovi říkají „ministerští kolegové“, ve skutečnosti je však považují za jeho podřízené. Ve své podstatě jsou všichni postradatelní a odstoupení každého z nich Babišovi stoupenci vítají jako důkaz babišistovy ochoty uznat svou chybu (na rozdíl od těch mizerných politiků, kteří řečičkami o stranické loajalitě jen maskují nepotismus).

To je ale naprosté nepochopení pravých pohnutek, které babišistu k takovému jednání vedou, totiž upřednostňování podřízených před kolegy; podřízených,

kterí jsou odborníky bez vlastního nezávislého pohonu, neboť právě takové lidské typy se snáze odstraňují, když se nezachovají podle jeho představ.

Ještě jinak lze dokumentovat babišistovo skryté opovržení, které má pro princip dělby moci. Jeho oblíbenou odpovědí na obavy, zda se nedostává do konfliktu zájmů, je tvrzení, že je to *contradictio in adiecto*: žádný babišista se nemůže do střetu zájmů dostat už ze své podstaty, neboť není stranickým politikem.

Babišista je profesionální „ovladač“, neboli – jak to charakterizuje Václav Havel ve svém eseji *Politika a svědomí* – „nevinný“ nástroj „nevinné“ anonymní moci, legitimované... abstrakcí a objektivitou – tedy vším jiným než osobní odpovědností k lidem jako osobám a jako bližním“.

Chléb a... noviny!

A do třetice: abychom pochopili nebezpečí, které babišismus představuje pro klíčový princip existence svobodné společnosti, podívejme se na jeho vztah k médiím. Ve své debatě s *Echo24* vznášá český filozof Václav Bělohorský otázku, zda Babiš využívá svou kontrolu nad velkou částí tuzemských médií k vytvoření veřejného prostoru, v němž budou moci občané lépe uplatnit svůj politický úsudek. Otázka implikuje, že Babiš svou kontrolu nad médii může využívat k tomu, aby tento veřejný prostor uzavřel.

Tady je třeba, dle mého, poněkud razantnější přístup k problému. Měli bychom znovu a znovu upozorňovat na to, že vybudováním tak obrovské pozice na českém mediálním trhu Babiš už na Bělohorského otázku odpověděl. Už ukázal své pohrdání staletými konvencemi civilizovaných společností, mezi něž patří i ta, že politik by nikdy neměl vlastnit média, bez ohledu na to, jaké jsou jeho úmysly – dobré či špatné. A prosím, neohánějte se tu Berlusconi: ten totiž nebyl ani produktem, ani hračkou v ruce totalitní zpravodajské služby.

Jestliže budeme my, občané, čekat s rukama v klíně, až bude zřejmé, jaké úmysly má tento jeden pán se záležitostmi, které se přímo dotýkají naší svobody, pak jsme už rezignovali na svou občanskou povinnost utvářet si politický úsudek.

A jestliže ztratíme schopnost si tento politický úsudek vytvářet, stávají se z nás ne-občané, zralí pro babišismus.

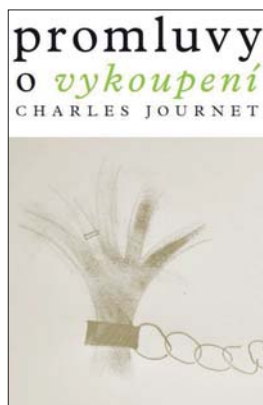
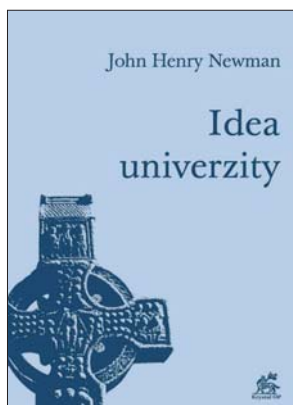
James de Candole
<http://blog.aktualne.cz/blog/james-de-candole.php>
Převzato se souhlasem autora

Autor je zakladatelem společnosti Candole Partners. Od roku 1992 žije v Praze.

Z nabídky nakladatelství Krystal OP

Krystal OP, nakladatelství teologické a filosofické literatury, Husova 8, I 10 00 Praha I
tel.: 224 218 440, e-mail: krystalop@volny.cz, on-line knihkupectví: <http://www.krystal.op.cz>

John Henry Newman: Idea univerzity

Skutečné poznání nemá sloužit žádným vnějším účelům, ale je cílem samo o sobě. Newmanovy pronikavé a brilantně formulované úvahy se nejednou ostře protnou se současnými diskusemi o roli vysokých škol, o významu všeobecného vzdělání nebo o vztahu víry a rozumu. *Váz., 288 str., 320 Kč*

Charles Journet: Promluvy o vykoupení

Tajemství vykoupení, jakožto zjevení svrchovaného bohatství Boží lásky a zdroj naší spásy, leží v srdci teologie kardinála Charlese Journeta. Jeho rozjímání nad vykoupením se odvíjí mezi dvěma silnými póly: tajemstvím zla a tajemstvím Božího milosrdenství. Neustále se ocitáme tváří v tvář novým podobám zla, což představuje náročnou duchovní zkoušku. Existuje jediná cesta, skrze níž můžeme z této zkoušky vyjít vítězně, a tou je víra. Neboť jediný pohled víry nám umožní nahlédnout do neproniknutelných hlubin Božího milosrdenství, do tajemství vykoupení. *Brož., 100 str., 130 Kč*

Dopisy čtenářů

Vážená redakce!

Nedá mi to, abych nereagoval na příspěvek p. Bronka v č. 2 RC Monitoru s podivným názvem „Vlastňák“. Pokud jde o mne, snažím se hledat v debatách a výrocích nejprve poctivou snahu a dobrou vůli. Např. ve výroku papeže Františka o gayích vidím aplikaci evangelního příkazu „Nesudte...“ (Mt 7,1), ve větě o králících kritiku mediálního obrazu „dobrých“ katolíků, a pokud jde o to, že se papež „pochlubil“, že vynadal (dle verze

autora článku ženu „seřval“) ženě, že otěhotněla po sedmi císařských řezech, pak (nejsem odborník) se běžně traduje, že těhotenství po dvou je riskantní, a papež se může domnívat, že o to spíše po sedmi, a snažil se jen vyjádřit – možná pro někoho ne dost decentně – o tuto ženu obavy.

Autor článku má zřejmě opačný přístup k interpretaci papežových výroků. Nevím, zda si uvědomuje (a jen doufám že ne), že papeže tím v očích nekritických čtenářů diskredituje a špiní a dělá tím Církvi medvědí službu. Mám za to,

že by redakce měla více zvažovat, zda je dobré uveřejňovat podobné příspěvky.

S pozdravem

Jaromír Gavlas

Statě „Jak se daří dětem ve světě měnící se rodiny“ a „Elterndienst“ zveřejněné ve 22. čísle RC Monitoru připomínají tak trochu pláč nad rozlitym mlékem. Proč? Protože jen popisují vývoj měnící se rodiny a péče o dítě a neřeší a ani nenavrhují, jak řešit společenské a sociální rozpory mezi stále více sekularizovanou společností a morální podstatou katolicismu a jeho sociální teologií.

V této souvislosti je nutno položit otázku, z jakých důvodů a příčin vznikají neúplné rodiny, uvolněnost a volnost manželských vztahů, uvolnění péče o děti, které neodpovídají křesťanskému a sociálnímu pohledu na rodinu a dítě ve společenském prostředí. Jistě je příčin celá řada. Za jednu prioritní příčinu je možno považovat v demokratické i nedemokratické státnosti stupňující se sekularizaci a podceňování úlohy náboženství ve veřejném dění. S tím však také souvisí malátnost a laxní poměr věřící veřejnosti k obhajování zájmu rodiny a dítěte ve společnosti i posvátného manželského svazku. Tedy aktivně se účastnit a vyžadovat taková zákonodárná a vládní opatření, sociální a ekonomické podmínky, které by zabráňovaly erozi a rozkladu rodinných vztahů...

Již v průběhu 19. století vznikaly katolické všepomocné spolky a katolické stranictví, které obhajovalo zájmy věřících ve společenském dění. Kdo obhájí o 120 let později společenské zájmy věřících v sekularizované demokratické a nedemokratické státnosti? Strany, které se hlásí ke křesťanství a které se stále více vzdalují od původního poslání a stále více hledají programové průniky, tam kde z hlediska víry neexistují a jsou případně škodlivé. Strany, které se vzdalují od svých morálních a náboženských hodnot k liberalismu a socialismu, které stojí na jiných ideových základech a leckdy a leckde skrývající ve svých řadách militantní ateismus. Politické stranictví, které dává přednost pragmatismu, sekularizaci a mocenským pozicím na úkor víry

Pokračování na str. 15 dole

Národní pochod pro život

Aby každá žena věděla, že v tom nezůstane sama.

21. března 2015 v Praze
zahájení ve 14:15 na Mariánském náměstí

V loňském roce přišlo o život dalších 23 tisíc dětí. Možná jen jejich maminkám nikdo neřekl, že na potrat jít nemusí.

Jsme kreativní. Jsme pro život.

pochodprozivot.cz

Katolický týdeník

Jak to vidí Jan Mazanec

Kam vedou diskuse s liberály

Oblíbeným zaklínadlem liberálů v nejrůznějších kauzách a debatách jsou politická korektnost a zamlžený pojem lidských práv. Zcela se vytrácí zodpovědnost a zdravý selský rozum.

Rád bych se podělil o svoji zkušenost z diskusí o třech lednových událostech: vraždě v Třebíči, masakru islamistů v Paříži a kauzy odebírání dětí v Norsku. Odnesl jsem si z nich mimo jiné dojem, že i tolerantně se tvářící lidé často diskutují dost netolerantně.

Při novoroční noci byl v Třebíči zabit člověk. Z vraždy byl obviněn lídr hiphopové skupiny Masoví Wrazi. Pustil jsem si několik klipů této formace. Byly plné násilí, vulgarit a zvrácenosti, a proto jsem na Facebook napsal názor, že bych uvítal přísnější mantinely pro to, co je možné pouštět do veřejného prostoru – zvláště když se ukázalo, že člověk, který o zabíjení „zpívá“, je zřejmě také sám schopen zabít.

Můj známý reagoval slovy, že za takové názory by si jejich zastánci „měli nafackovat“, protože se přece nelze vracet před rok 1989, kdy se cenzurovalo umění. Dodal, že rapeři normálně předstírají násilí „jen jako“ a že před tím své děti stejně neuchráníme. Měl jsem dojem, že se chce zbavit odpovědnosti.

Podobný pocit jsem měl u diskusí o útoku na časopis *Charlie Hebdo*. Se

svým skeptickým názorem na soužití s přistěhovanými muslimy v Evropě a zároveň nesouhlasem s urážením jakéhokoli náboženství jsem si připadal docela osamělý. Za prvé řada diskutérů jako by nemohla pochopit, že někdo dnes ještě má k Bohu stejný vztah jako k blízkému člověku, a proto mu vadí jeho urážení. A za druhé hodně z nich jakoukoli obavu z rozrůstání muslimů v Evropě okamžitě nálepkuje jako zbytečnou paniku, populismus, xenofobii a nesnášenlivost.

Stejně tak liberálové cejchují i strach z jinakosti. Tváří se smírně, ale jejich bojovná adorace „práva na provokativní urážku“ mi zrovna teď připadá neodpovědná a nerozumná. Zdá se, že sice chtějí diskutovat se všemi o všem možném („S muslimy je problém nikoli v tom, že se jim moc ustupuje, ale že jsou málo vpouštěni do politické debaty,“ – Kamil Fila, *Respekt*), ale jejich diskuse je často taková, že své odpůrce obviňují a předstírají, že vědí, co se smí a co nesmí říkat (tzv. politická korektnost).

Stačí třeba, aby ministr zemědělství Marian Jurečka na okraj debaty o ode-

bírání dětí v Norsku (tím se dostáváme k třetímu tématu článku) na Twitteru uvedl: „Děkuji za spravedlivou výchovu svým rodičům: že jsem, když bylo třeba, dostal facku či výprask.“ A Petr Honzejek z *Hospodářských novin* poté napíše, že předem deklarovaná nekorektnost podle něj umožňuje říci jakoukoli hloupost – „jako že mlácení dětí je podmínkou kvalitní výchovy“. Honzejkovi přitom uniklo, že ministr žádnou nekorektnost předem nedeclaroval, jen řekl svůj názor.

Oblíbeným bičem liberálů v norské i v dalších kauzách jsou „lidská práva“. „Norsko je otevřený sociální stát a Barnevernet žádná lidská práva neporušuje,“ hájil přede mnou jeden diskutující norskou instituci. Škoda, že nemluvil i o právech rodičů. Když to shrnu, celkový můj dojem ze všech tří diskusí je takový, že se vytrácí odpovědnost a selský rozum.

Jan Mazanec
publicista

šéfredaktor *Pelhřimovského deníku*

Pokračování ze str. 14

a hájení morálních hodnot svých členů. Nebo většina věřících, která se ponořila do svého osobního a rodinného nitra a je malátná k okolnímu světu a neuvědomuje si společenskou dimenzi své víry.

Pokud budou křesťanská společenství a zvláště katolická církev malátné a lhostejné k stupňujícím se sekularizačním tendencím v současné společnosti a nebudou aktivně prosazovat a obhajovat své hodnoty, pak se stanou jen pasivním pozorovatelem šířících se neduhů a nepravostí...

V současnosti nestačí jen pojmenování příčin neutěšeného společenského

stavu, pokud sami věřící nezačnou léčit společenské a sociální příčiny a pokud se křesťanské společenství nezbudí ze své malátnosti a nebude aktivně prosazovat

nejen právo prožít život podle víry, ale i právo pro jiné lidi dobré vůle žít ve společenství občanské společnosti.

Václav Ryněš

RC MONITOR SI MŮŽETE OBJEDNAT NA ADRESE:

Res Claritatis, Hlubočeská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@claritatis.cz

Jméno a příjmení:

Ulice:

Obec:

PSČ:

E-mail:

Počet výtisků:

Náklady na tisk a distribuci jednoho čísla jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Periodikum je distribuováno zdarma a jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí.

Letem světem

Hrozí nám Norsko. Všichni už díky médiím víme, nač se touto poznámkou naráží. Na systém tzv. ochrany dětí, který je postaven **na apriorní nedůvěře vůči rodičům**. Stát se staví do role toho, kdo je jediný bezchybný realizátor správné výchovy a kdo jediný umí vychovat správné dítě až po dospělého jedince. Počínaje novým Občanským zákoníkem, přes různé další právní normy dílčího typu, např. zákon o sociálně-právní ochraně dětí či školský zákon (který v pátek 13. února popřel svobodu rodičů ve volbě formy vzdělávání, když zamítl uzákonění individuálního vzdělávání na druhém stupni pro žáky základních škol), se i v Česku připravuje živná půda pro fenomén, kterému se právem říká juvenilní gestapo. Jeden z praktických kroků funguje dva roky na nové bázi – jmenuje se **přechodná pěstounská péče**. Na ulici na billboardu nebo v hromadných dopravních prostředcích či alespoň na internetu lze narazit na plakát, který vás vyzve k tomu, abyste neváhali a stali se pěstouny! Vypadá to velmi ušlechtilé, ba v mnohých z nás to vzbuzuje přirozenou touhu udělat něco moc dobrého pro ty, kteří to potřebují – děti bez rodičů. V pěstounské péči se ale lidé starají o děti, které rodiče s rodičovskými právy vůči nim mají. Z různých důvodů (a ne vždy spravedlivě zhodnocených) se ale o ně starat nemohou. Přechodní pěstouni jsou regulérní formou zaměstnání a bez ohledu na to, zda mají nebo

ne aktuálně v péči dětí, berou od státu mzdu (cca 20 tisíc korun). Je zde tedy vysoká motivace je vytižít, aby peníze nevyšly naprázdno. Jak to asi bude stát realizovat?

Trošku v souvislosti – na stole je návrh zákona o veřejném zdraví, který rozpracovává sankce za to, že své dítě nedáte očkovat. Nakolik některé hysterické reakce kolem očkování nepodporujeme a děti máme rádně

očkovat dle kalendáře pediatra, stejně je to *trošku* divné. Pokuty hrozí dětským lékařům, rodičům, školkám, provozovatelům dětských skupin, ale i fyzickým osobám, které pečují o nenačkané dítě do jeho tří let věku. S některými argumenty je to velmi vratké a s důkazy rovněž. Když ale důkazy chybí, máme k dispozici mnohem účinnější nástroj – strach. „Nenecháte své dítě očkovat, možná kvůli vám zemře.“ Jako by pojišťovací agent svému klientovi, pochybujícímu

o tom, zda si jako živitel rodiny má sjednat životní pojištění, řekl: „No, pokud tu smlouvu neuzavřete, možná vás přejede tramvaj a vaše děti budou bez táty a kvůli vám navíc zcela bez prostředků.“ Autor textu Pavel Pecina na svém blogu dodává: „**Můj státě, prosím buď korektní, pokud na jedné straně přikazuješ očkování, začni adekvátně odškodňovat ty, co tak učinili, a dnes mají trvale postižené děti a nesnaž se to smést ze stolu.** Milý státě, pochop prosím, že dětem nemůžeš rozumět více než jejich rodiče. A konečně: Můj státě, uvědom si, že pokud chceš někoho o něčem přesvědčit, nepůjde ti to, pokud přikážeš lidem, aby se neptali a kornali, jinak jim hrozí postih. Už poněkolkáté pozorují ze strany dnešní politické reprezentace autoritativní tendence...“

A perlička závěrem: **Konec tabu. V ústavech by mohli pomáhat sexuální asistenti.** Lidovky napsaly: „I handicapovaní nebo senioři, kteří žijí ve speciálních domovech, chtějí vést intimní život. Pokud nemají partnera, mohou využít služeb sexuálních asistentů. Tato praxe tedy alespoň funguje například ve Švýcarsku nebo Německu.“ Ano – **takže dámy v regionech s vysokou nezaměstnaností, které nemůžete dlouho najít práci, pokud se nebudete chtít angažovat v sociální prostituci, přijďte o podporu v nezaměstnanosti...**

-zd-

1. 3.	Ne	2. neděle postní	Gn 22,1–2.9a.10–13.15–18, Žl 116, Řím 8,31b–34, Mk 9,2–10
2. 3.	Po	sv. Simplicius, papež	Dan 9,4b–10, Žl 79, Lk 6,36–38
3. 3.	Út	sv. Kunhuta, císařovna a řeholnice OSB	Iz 1,10.16–20, Žl 50, Mt 23,1–12
4. 3.	St	sv. Kazimír	Jer 18,18–20, Žl 31, Mt 20,17–28
5. 3.	Čt	sv. Teofil (Bohumil), biskup	Jer 17,5–10, Žl 1, Lk 16,19–31
6. 3.	Pá	bl. Friedrich (Bedřich, Miroslav)	Gn 37,3–4.12–13a.17b–28, Žl 105, Mt 21,33–43.45–46
7. 3.	So	sv. Perpetua a Felicita, mučednice	Mich 7,14–15.18–20, Žl 103, Lk 15,1–3.11–32

8. 3.	Ne	3. neděle postní	Ex 20,1–17, Žl 19, I Kor 1,22–25, Jan 2,13–25
9. 3.	Po	sv. Františka Římská, řeholnice	2 Král 5,1–15a, Žl 42, Lk 4,24–30
10. 3.	Út	sv. Jan Ogilvie, kněz a mučedník	Dan 3,25.34–43, Žl 25, Mt 18,21–35
11. 3.	St	sv. Eulogius z Kordoby, mučedník	Dt 4,1.5–9, Žl 147, Mt 5,17–19
12. 3.	Čt	sv. Kvirin ze Siscie, biskup a mučedník	Jer 7,23–28, Žl 95, Lk 11,14–23
13. 3.	Pá	sv. Patricie, mučednice (Výroční den zvolení papeže Františka)	Oz 14,2–10, Žl 81, Mk 12,28b–34
14. 3.	So	sv. Matylda, královna	Oz 6,1–6, Žl 51, Lk 18,9–14

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@claritatis.cz, číslo účtu: 240008911/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.